

[Jens Thoft]

strækning enig med hr. Ellemann-Jensen, ministerens formand, som på det tidspunkt skrev den pågældende artikel.

Jeg synes altså, at ministeren skal holde sig til kendsgerningerne. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til, som ministeren har gjort det her, at overdrive, sådan som det er sket.

Glistrup (FP):

Det kan blive småt for enhver, også for en skatteminister. Han havde i al sin forpjuksketthed to glæder tilbage i denne sag, og dem vil jeg nu gerne tage fra ham.

For det første var han glad over, at enhver nu kan se, at det ikke betaler sig at stifte gæld – forbrugsgæld, hvad det så ellers måtte dække; det er vist et begreb, som der ikke er nogen der aner hvad er. Men det skulle man altså nu kunne se, og enhver kan indstille sig på at blive adfærdsreguleret, for nu at tale i den militaristiske socialistslang, der normalt kommer fra arbejdsministeren. Men det passer jo ikke.

Udgangspunktet er, at 99,3 pct. af renter og dermed af gæld er fri for denne afgift, 0,7 pct. bliver ramt af afgiften. Det er 0,7 pct., som absolut ingen mulighed har for at undgå at stifte gæld, for det er folk, der af den bitre nød har måttet stifte gæld for overhovedet at bevare skindet på næsen. Det er de fattigste fattige, der er disse 0,7 pct.

I fremtiden – fra og med 1. januar 1989 – vil disse 0,7 pct. vokse til et eller andet. Men det vil skam ikke være afhængigt af den sondring mellem de gode og de onde, som ministeren lagde op til: De, der stifter forbrugsgæld, vil blive ramt, og de andre vil ikke blive ramt. Nej, de, der vil blive ramt, er simpelt hen enten dem, der ikke har økonomisk styrke til at lave skatte-tækningsdispositioner, eller dem, der siger: Livet er andre ting end at lave skattetækning, så derfor vil vi ikke lave skattetækning.

Hvis det i 1993 er 40 pct. af renterne, der er ramt af det – for nu bare at tage et eller andet eksempel – vil det jo ikke specielt være forbrugslån, det vil simpelt hen være dem, der har disponeret fjantet, eller dem, der har været i en tvangssituation. Der er ingen andre grupper, der vil blive ramt af det her, hvor man jo bl.a. har afdækningen, som hr. Jens Thoft har fremhævet så mange gange, i modregningen af bruttorenteindtægterne. Der er så mange skatte-tækningsmuligheder, at der ikke er

nogen som helst, der vil blive ramt ud fra det, som ministeren docerer. Det var ministerens ene glæde, som altså var mere hul end oldemors huleste tand.

Den anden glæde, ministeren havde, var, at nu blev dette lovforslag vedtaget med et bredt flertal.

Jamen for det første er der i hvert fald i det brede flertal 16, der søsætter skibet med de for en skibsdåb utraditionelle ønsker: Gid dette skib må forlise hurtigere, end kongeskibet »Wasa« forliste i sin tid ud for Stockholm! Gid det ikke må komme spor langt i sin sejlads! Jo før det forliser, jo bedre!

Så kan man sige, at 16 er ikke særlig bredt, og det kan ministeren måske have ret i. Men jeg ved, at der i hvert tilfælde er en halv million mennesker, der i næste måned vil være enige med os, nemlig den halve million, der nu får opkrævninger i næste måned.

Jeg håber, at nogle af meningsdannerne i Danmark giver saglige oplysninger om det her i TV-Aktuel, i en reportage, i særtillæg til Jyllands-Posten eller Ekstra Bladet, eller hvor der kan blive tale om, for så snart sagligheden kommer frem, sker der næste gang det samme som det, der skete sidste gang: så smuldrer også den resterende bredde i ministerens flertal, og så skal vi have det lavet om igen.

Med fortrøstning holder jeg fast med Sigurd Hoel: Vi møtes ved neste milepel.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 117 stemmer (S, KF, V, FP, RV, CD, KRF og Steenholdt (Grønl.)) mod 18 (SF).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 2:

Miljøministerens redegørelse af 27. oktober 1988 om mål og midler i miljøpolitikken nr. 1 – Miljøinvesteringer 1989–1994.